

Arrest

nr. 59 440 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARSO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en had uw propiska in Grozny (Tsjetsjenië, Russische Federatie). U bent sinds 2001 traditioneel gehuwd met S.T. (...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. Jullie hebben twee kinderen. In de nacht van 31 december 2009 op 1 januari 2010 vielen gemaskerde mannen in zwarte uniformen jullie woning binnen. Uw echtgenoot was op dat moment niet thuis. Hij had van iemand vernomen dat hij opgepakt zou kunnen worden en was daarom weggegaan. De gemaskerde mannen vroegen inderdaad naar uw echtgenoot. Ze geloofden u niet toen u zei dat u niet wist waar hij was. Ze bedreigden u en de kinderen. Ze gaven u een telefoonnummer dat u moest bellen, indien uw echtgenoot terug was gekomen. Op 3 januari 2010 keerde uw echtgenoot terug naar huis. Toen u vertelde wat er

gebeurd was, zei hij u dat de autoriteiten hem wellicht zochten omdat hij in 1994 in Grozny had gestreden.

Op 30 maart 2010 kwamen er 's nachts opnieuw gemaskerde mannen in zwarte uniformen naar uw woning. Uw echtgenoot, die toen wel thuis was, kon via het raam vluchten. U probeerde te verhinderen dat die mannen uw echtgenoot achterna gingen. U werd weggeduwd, viel en verloor het bewustzijn. De burens kwamen langs en brachten u naar het ziekenhuis, waar u tot de volgende dag werd opgenomen. Als gevolg van dit incident kreeg u een miskraam. Nadat u het ziekenhuis verliet, telefoneerde u naar uw echtgenoot. U lichtte hem in en hij zei dat u en de kinderen zouden moeten vertrekken. Hij gaf u geen antwoord op de vragen die u stelde over wat er gebeurd was. Jullie hielden wel regelmatig contact.

Op 19 augustus 2010 vertrok u met uw kinderen per trein van Grozny tot Dagestan. Daar stapten jullie over in een trein die jullie naar Kiev (Oekraïne) bracht. Daar huurde u gedurende twee dagen een appartement, waarna jullie per trein verder reisden naar Brest (Wit-Rusland). Ook daar huurde u voor enkele dagen een appartement, tot u een chauffeur vond die u en de kinderen verder wilde voeren.

Op 23 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. U verbleef gedurende ongeveer een week in een Pools asielcentrum. Daarna werd u door dezelfde chauffeur per wagen naar België gevoerd. Op 2 september 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw intern paspoort, en de geboorteaktes van uw kinderen. Sinds uw gsm in augustus of september 2010 gestolen werd, heeft u geen contact meer met uw echtgenoot. Ook uw contacten in de Russische Federatie hebben geen actueel nieuws over hem.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor uw leven en dat van uw kinderen. Uw echtgenoot werd door de Russische autoriteiten gezocht, vermoedelijk vanwege zijn deelname aan de oorlog in 1994 te Grozny. In de nacht van 31 december 2009 op 1 januari 2010 en op 30 maart 2010 vielen onbekende gemaskerde mannen jullie woning binnen, op zoek naar uw echtgenoot. Uw echtgenoot is sindsdien op de vlucht. Tot uw gsm in augustus of september 2010 gestolen werd, had u nog contact met uw echtgenoot.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden stilgestaan bij de vaststelling dat u uw asielaanvraag in Polen zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal verborgen wilde houden (Vragenlijst DVZ vraag 17, CGVS p. 2). U stelde aanvankelijk (CGVS p. 10-11) dat u geen visum had in uw internationaal paspoort, dat de Poolse grenswachten uw internationaal paspoort in beslag namen, en dat u korte verklaringen had afgelegd omtrent de reden van uw vertrek uit de Russische Federatie, maar dat u geen asiel heeft aangevraagd in Polen. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de door u omschreven procedure enkel gebeurd als men in Polen een asielaanvraag indient. Er moet worden opgemerkt dat van een asielzoekster mag verwacht worden dat zij haar volledige medewerking verleent aan de asielinstanties waarop zij zich beroept en dat zij aldus de waarheid spreekt. Het bewust geven van foutieve inlichtingen over uw eerdere asielaanvraag in Polen ondermijnt uw algehele oprechtheid. Pas toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd gewezen op de

informatie die de Belgische asielinstanties had over uw asielaanvraag in Polen op 23/08/2010, gaf u dit toe. U wilde er echter niet blijven en vertrok na een week verblijf in een Pools asielcentrum naar België. Uw motivering om Polen te verlaten, met name dat om het even wie naar Polen kan komen (CGVS p. 11), is geen afdoende reden waarom u deze Poolse bescherming afwees en verkoos een nieuwe asielaanvraag in te dienen in België. Ook de vaststelling dat u de bescherming, die Polen u in het kader van uw asielaanvraag bood, opgaf, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Met betrekking tot uw identiteitsdocumenten (uw intern paspoort en de geboorteaktes van uw twee kinderen) dient te worden opgemerkt dat deze allen voorzien zijn van een stempel, die wijst op de aflevering van een internationaal paspoort in april en juni 2010. U bevestigde dit en gaf aan dat u deze paspoorten had aangevraagd bij de politieafdeling van uw district in Grozny. Men wilde u eerst geen paspoort geven, maar toen u betaalde kreeg u het wel (CGVS p. 11). U reisde met uw internationaal paspoort tot Polen, waar dit document werd afgenomen (CGVS p. 10). Het is toch wel opmerkelijk dat u überhaupt over een internationaal paspoort beschikte, gezien de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat de aflevering van een internationaal paspoort in de Russische Federatie enkel kan nadat de FSB daartoe zijn akkoord heeft gegeven. Elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt door de FSB onderzocht om vast te stellen indien er elementen zijn die kunnen leiden tot een 'tijdelijke beperking van het recht om de Russische Federatie te verlaten'. Uw verklaring dat u deze internationale paspoorten – zij het tegen betaling omdat ze geld wilden verdienen aan u – in feite zonder problemen kon bekomen van de politie te Grozny, terwijl uw echtgenoot al sinds december 2009 door de Russische autoriteiten gezocht zou worden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt.

Wat betreft uw vluchtmotieven verklaarde u dat u uw land van herkomst verliet vanwege de problemen van uw echtgenoot Saidali Tsugaeyev. U gaf duidelijk aan dat u zelf geen problemen kende. U werd zelf nooit opgesloten of vastgehouden, noch veroordeeld of aangeklaagd (CGVS p. 13). U slaagt er echter niet in de problemen van uw echtgenoot aannemelijk te maken, gezien u op een aantal essentiële punten onaannemelijk vaag blijft. U gaf aan dat gemaskerde mannen in zwarte uniformen uw woning tot twee keer toe binnenvielen, op zoek naar uw echtgenoot. U had echter geen idee tot welke dienst of instantie deze mannen behoorden en kon enkel aangeven dat zij Russisch spraken (CGVS p. 4-7). Nochtans sprak u hierover met uw echtgenoot en legde hij u uit dat deze mannen wellicht op zoek waren naar hem vanwege zijn deelname aan de oorlog in 1994 (CGVS p. 5). Dat u niet weet door wie uw echtgenoot gezocht wordt, is des te merkwaardig, gezien u verklaarde dat uw echtgenoot nog voor de eerste inval in de nacht van 31 december 2009 op 1 januari 2010 al gewaarschuwd werd door een vriend van hem. Deze had hem laten weten dat ze hem zouden komen oppakken en daarom ging uw echtgenoot die nacht elders slapen. U weet echter evenmin wie deze vriend was noch hoe deze persoon te weten gekomen was dat men uw echtgenoot wilde komen oppakken (CGVS p. 6). Verder bleek u evenmin in staat te duiden waarom uw echtgenoot precies gezocht zou worden. U kwam immers niet verder dan dat het mogelijk te maken had met zijn deelname aan de oorlog. Uw echtgenoot had u gezegd dat hij in 1994 in Grozny gevochten had. U wist echter niet wat hij dan precies had gedaan, in welke eenheid, of hij gewond was geraakt, (CGVS p. 4-5). Ook al vond dit plaats voor jullie huwelijk, het is toch weinig aannemelijk dat u hierover niet meer kan vertellen, gezien u verklaarde dat dit de enige reden kon zijn waarom uw echtgenoot gezocht zou worden. Toen u werd gewezen op de onaannemelijkheid van uw gebrekkige kennis over de problemen van uw echtgenoot, verklaarde u telkens dat uw echtgenoot u weinig wilde vertellen, als u hem daarover vragen stelde (CGVS p. 6, p. 9). Ook al wilde uw echtgenoot u sparen of had hij daartoe andere redenen, dit is niet afdoende om uw onwetendheid te rechtvaardigen. Immers, gezien u enkel de problemen van uw echtgenoot inroept als aanleiding van uw vertrek, kan redelijkerwijze toch van u verwacht worden dat u zich inlichtte over deze problemen zodat u ze op afdoende wijze kon duiden. Dit des te meer, gezien u tot september 2010 contact onderhield met uw echtgenoot.

Verder legt u ook geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. U verwees bijvoorbeeld naar uw opname in het lokale ziekenhuis, na de inval in uw woning op 30 maart 2010. U werd gedurende een dag opgenomen, vanwege uw miskraam. U legt echter geen enkel medisch attest of ander document voor dat uw verklaringen terzake zouden kunnen ondersteunen. Verder gaf u ook aan dat uw zoon sinds de door u aangehaalde invallen niet meer spreekt. Hij zou daarvoor in België behandeld worden door een psychologe. U legde echter geen enkel attest daaromtrent voor, waarop u de tijd kreeg om dit alsnog te bekomen (CGVS p. 13). Er dient echter te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal tot op heden van u niets heeft ontvangen.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, met name uw intern paspoort en de geboorteaktes van uw twee kinderen, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS nr. 100.628, 7 november 2001; RvS nr. 159.298, 30 mei 2006; RvS nr. 166.608, 12 januari 2007; RvS nr. 167.848, 15 februari 2007; RvS nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.2. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en verwijst in deze naar het ambtsbericht van april 2010 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en meent dat uit deze informatie kan worden afgeleid dat de situatie in Tsjetsjenië nog altijd onstabiel is. De verzoekende partij verwijst voorts naar het reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken waarin staat dat reizen naar Tsjetsjenië ten strengste wordt afgeraden. Verzoekster stelt dat deze informatie belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is. De verzoekende partij verwijst ook naar de amnestieregeling in Tsjetsjenië en naar het feit dat een lijfwacht van Kadyrov vermoord werd op het ogenblik dat hij in Oostenrijk verbleef als asielzoeker en een klacht had ingediend tegen zijn werkgever bij het Europees Hof voor Mensenrechten.

2.1.3. De verwerende partij stelt: *"In casu heeft de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal haar asielaanvraag in Polen verborgen heeft proberen te houden. Voorts moet worden opgemerkt dat de identiteitsdocumenten die verzoekster neerlegde voorzien zijn van een stempel, die wijst op de aflevering van een internationaal paspoort, is verzoekster er niet in geslaagd problemen van haar echtgenoot, waarop ze zich baseert aannemelijk te maken, gezien ze op een aantal essentiële punten onaannemelijk vaag blijft. Tenslotte heeft verzoekster geen begin van bewijs voorgelegd met betrekking tot de door haar aangehaalde problemen. Verzoekster probeert op geen enkele manier deze elementen te weerleggen in haar verzoekschrift, zodat deze dan ook onverminderd blijven bestaan."*

2.1.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel van bovenvermelde motieven in de bestreden beslissing probeert te weerleggen. De Raad maakt zich deze motieven dan ook eigen. De verzoekende partij bewijst de aangehaalde feiten niet. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. De verzoekende partij verwijst naar bovenvermelde rapporten en betwist het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal stelt dat er in haar land van herkomst geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.6. Een reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor (onafhankelijke) instanties, belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers. De Raad houdt geen rekening met dit advies bij zijn oordeel.

2.1.7. Terecht stelt verweerder: *“Verweerder ziet tenslotte niet in om welke reden verzoekster meent te moeten verwijzen naar de amnestieregeling. Uit niets in het gehoorverslag of in het administratieve dossier blijkt enig verband tussen het asielrelaas van verzoekster en enige mogelijke amnestiewetgeving in Tsjetsjenië. Deze verwijzing mist dan ook feitelijke grondslag.”* De Raad maakt zich dit motief eigen.

2.1.8. De bestreden beslissing stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

2.1.9. De Raad stelt vast de aangehaalde uittreksels uit het Nederlandse ambtsbericht van april 2010 bovenvermeld besluit met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië bevestigt en geenszins aantoon dat er een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet is. De bestreden beslissing wijst er op dat er mensenrechtenschendingen voorkomen in Tsjetsjenië maar dat deze een gericht karakter hebben en er geen sprake is van willekeurig geweld.

Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het eerste en enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS